

fordult. A hégát — én legalább erősen hajlott csőrével — annak néztem — a hirtelen támadás meghátráltatta, ami a derék „gallus“ bátorságát természetesen növelte. A kötél ezalatt — illa berek, nádak erek — odább állt... Hogy csattognak szárnyaik... A héja majd ügyesen kimért szárnyesapásokkal, majd meg csőrével igyekezett a kakas álláspontját megingatni; de taktikája az egyszer cserben hagyta, mert a kakas oly könnyedén ugrált át ellenségén, hogy két ízben is egyenesen a hátán termett, onnan osztogatva egy-egy jól irányzott csörvágást; karmai is aligha mondták fel a szolgálatot, mert csak úgy hullottak a tollak a héja hátáról. Fölötte érdekes kezdett lenni a dolog, már alig vártam, hogy vajjon melyiké lesz a győzelem. Sajnos, nem tudhattam meg, mert valami öreg néni, ki épen arra járt, sóprűjével, vagy más nem is tudom mivel, hadonászott s véget vetett ennek az érdekes látványosságnak. A kakas a többi aprómarha közé sietett, talán hogy hódolatokat fogadja, a héja meg, — ha nem is száraz bőrrel — tovább folytatta légi útját, mintha röstelne továbbra is ott maradni, ahol ilyen kudarcot vallott ő, a gyakorlott tollfosztó!

Steinwaller Ödön.

A liba panasza. Van egy fiatal rókám, olyan sunyi, mint a többi más. A szelidítés minden iskoláján keresztül ment, még sem fogott rajta semmi. Rossz kedvében épen úgy megkapja kezemet, mint az első napon. Buta tétlenségre van kárhoztatva, egész napon kutyá módjára hever ketreczében. Azonban mindenre figyel, ami körülötte történik; ha majorságot lát, a kíváncsiát úgy fejezi ki, hogy nyelvvel körülnyalja az ajakát. Néha-néha akad egy-egy repülő szárnyas, amelyet észrevesz, ilyenkor mintha csettintene is a nyelvvel: be jó volna! Nem régen egy lúd volt kíváncsi, hogy mi is van a ketreczben. Körül is sétálta a ketreczet, be-bekandikált, mondott egy-két szót libanyelven, hogy mit, nem értettem. A ketrecz lécei mindig akad egy pár dongólógy, vonzza őket a hús, meg a rókaszag. A légy csendesen sütkérezett jókedvében, vagy talán unalmában, még összefente a hátsó lábait is, mint ahogy a légyhez illik. Meglátta ezt a liba, gondolta, jó falat, neki is vág a csőrével, de nem találja, talán azért, mert félszemmel tartotta a rókát; elég az, hogy a légy el volt hibázva, de a liba megfogva. Megfogta a róka, nem is épen a csőre végénél, de nem is a tövén, talán a közepén. Lett riadalom. A liba hátra vetette magát, erőlködött; nem lehet. A szárnyaival is segített, verdeste a ketrecz falát, panaszkodott is, de sok szó a torkán forradt. Lehet, hogy szárnyainak vágásai mentették meg a libát, mert ilyenkor a róka behúnyta szemét, pedig nem volt miért, mert nem érthette a csapás, de ez már szokás mindnyájunknál ilyenkor szemet húnyni. Örömgárogás kísérte a veszedelmes szabadulást, el is ódalgott a liba, ment a többihez. Kettő épen útjában volt, ezekhez ment, kinyújtotta a nyakát s mondott sokat, nagyon sokat. Egy darabig hallgatták türelemmel, az egyik meg vissza is felelt megnyugtatólag; a másik kis idő múlva olyant mondott, ami a rókafogta libának sehogyan sem tetszett, talán azt: úgy kell neked, miért nem vigyázol! Elég az, hogy a pörüljárt liba szörnyen megharagudott, annyira, hogy nekirontott kárörvendő társának, üldözte, futott utána, ahogy csak bírt; az üldözött liba meg-megfordult s ismét mondott valamit, lehet, hogy nagyon esúnyát, amire az üldöző jobban nekirugaszkodott és végre is megfogta s alaposan elkontyolta, mert épen kontyos liba volt; a szép kontytollak ott a földön heverték. Kölesönösen még szidták egymást, azután az egyik jobbra, a másik balra ment. A megtépázott elment társaihoz, valamit szólt libanyelven; látszólag mindegyik részvétellel volt, csak egy tarka nem, ez is kontyos vala. Ez örvendett, szívből örvendett, mert észrevette, hogy a másiknak a díszes kontya hiányzik (ha ugyan észrevette, én legalább azt hiszem), kinyújtotta a nyakát először szaporán, majd lassan, azután hangosan mondott valamit. A hangos mondásra egybegyűltek a többiek is, mindenik gyorsan, szaporán szólt, majd körülzsiszegték, meg-megnézték s kiki elment dolga után.

B. P.

Tarka vakondok. A békés-esabai „Rudolf-gymnasium“ a közelmúlt napokban egy a chlorochroismus jeleit magán viselő vakondoknak jutott birtokába. Tekintve, hogy az ily színberáció a jelzett állatfajokon ritkábban jön elő, érdemesnek tartom rövid leírását közölni. Prémje normális színezetét csak két

szimmetrikus folt alakjában tartotta meg. Az egyik fekete folt törzse közepén mintegy 3 eznyi széles és hasa közepe felé szűkülő gyűrűs formájú. Az utóbbi alsó háta közepén széles ékalakban húzódik a végbélnyílás alá s zárt végével a gyűrűs folttal érintkezik. Testének többi része halványzürke, csupán a fül s torok tájékán látható némi rozsdasárga árnyalat. Ezen az abnormis színezetű vakondokon a szabályos zürke s fekete foltok minden színátfolyás nélkül a legelésebben határolódnak el, mi külseje érdekelttségét csak növeli.

Tarján Tibor.

Fecske-fióka szeptember végén. Az önfeláldozó madárszülő gondozás s fajfentartás kitartó munkájának egy kiváló élő példája az a házi fecske-pár (Chelidon urbica), mely Kolozsvár egyik nagy épületének erkélye alatt ily későn teljes odaadással neveli még gyöngye fiókáit. Minő szeretet ez, mely nem engedi megérteni a hűvös őszi szellő elköltözésre intő szavát, mely fészkebe rejti őt búcsúzó társainak csalogató szólásai előtt. Most, mikor nagyrésze társainak már talán a Földközi tenger is átrepülte, csupán egy-egy elkésett, magasan lakó csapat tűnik olykor fel, gond szállja meg a kis család iránt a szemlélőt. Vajjon szereznek-e elég erőt, hogy megtehessék a nagy utat; vagy nem-e lesz mostoha irántuk a csalfa ősz?... Kolozsvár, 1901. szept. 23.

Tarján Tibor.

Verébtenyésztés. Olaszhon északi részében a verebeket újabb időben rendszeresen tenyésztik, még pedig oly módon, hogy azáltal a gazdaságra nemcsak semmi kár, de sőt jelentékeny haszon háramlik. Köztudomású dolog, hogy a verebek fiókáikat kizárólag rovarokkal, nevezetesen hernyókkal táplálják s csak a kinőtt verebek táplálkoznak magvakkal; — továbbá, hogy a verebek épen akkor legizletesebbek, midőn tökéletesen kifejlődve fészkeiket elhagyják s szárnyra kelnek. Olaszthonban tehát a kertekben és falusi udvarokon, a galambházakhoz hasonló verébházakat állítanak fel, melyekbe a verebek szívesen megfészkelik magukat, a kinőtt verébfakat azután a gazda kifogdossa s piacra szállítja. Ily eljárás kettős nyereséggel jár: az egyiket a kinőtt verébfak elszolgáltatják, a másikat pedig az anyaverebek, melyek a fákat a kártékony hernyóktól megtisztítják. Magától értetődik, hogy ezeket a félig-meddig szelidített állapotban levő verebeket télen át rendszeres etetik. *Kormoranus.*

Szerkesztői üzenetek.

F. L. Igenis, a jövő évben tartandó amerikai (filadelfiai) vadászati kiállításon részt fog venni intézetünk, amennyiben erre a kiállítási bizottságtól egyenes felszólítást kaptunk. Mintegy 500 madarat s hazánk összes nagy és középvadait állítjuk ki.

N. K. A szarvasbögés már kezdetét vette s máris sok szép trófea érkezett laboratóriumunkba kikészítés végett. A szarvas vagy őzet egészben is preparáljuk, avagy kívánatra az agancstrófeákat tablettára helyezzük. Az agancsok feldolgozására új, igen tetszetős módszerünk van.

Többször díjazott s direktre Lawerack tenyésztéséből leszármazott angol setter kantól s öt l-ső, két ll-ik s három fiszteletdíjat (úgy is, mint a kiállítás legszebb settere) nyert, — eredetileg herczeg Solm-fele tenyésztésű setter nőtényűtől, — 4 db. 2 hónapos, erős, pompás kölyök darabonként 60 frt árban eladó. Páratlan pedigreejök velök adatik. Craus Géza, Nagy-Sink, Erdély. Ugyanitt jó tacsok is kaphatók. 2—2

Bekötési táblák „A Természet“-hez, valamint külön a „Halászat“-hoz is világos- és sötétzöld színben megrendelhetők intézetünkben. Darabjuk — igen szép kiállításban — két korona.

„A TERMÉSZET“ szerkesztősége és kiadóhivatala: Budapest, II., Donáti-utca 7. dr. Lendl Adolf intézete.

Nyomatott Wesselényi Géza könyvnyomdájában Budapest, II., Zsigmond-utca 11—15.